

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

§. II.

QVONIAM, postquam hanc orandi rationem amplexus sum, aduerti, me reprehensum, si, ea omissa, ad alias ratiocinationes digrederer: animum adieci, ad quærendos Authores, & rationes ad eam fulciendam & corroborandam. Authores sunt S. Dionysius Areopagitta capite primo de Mystica Theologia; Sanctus Augustinus epist. 119. S. Thomas superius citatus, & in ea Apocalypsis verba cap. 8. *factum est silentium in cælo quasi media hora*; & in eadem verba S. Gregorius lib. 3. Moral. cap. 26. circa finem, & cap. 24. super illa verba Iob cap. 39. 6. *cui dedi in solitudine domum*; & homilia 14. in Ezechielem ad illa verba capituli 40. 5. & in manu viri *calamus mensura sex cubitorum & palmus*. Sanctus Bernardus serm. 55. in Cantica, Albertus Magnus, de adhærendo Deo, cap. 20. Sanctus Iohannes Climacus Gradu 27. & Spiritus sanctus Eccli. 32. 9. in illis verbis: *audi tacens, & propter reuerentiam accedet tibi bona gratia*: quasi dicat, auditacens, quod te docet DEVS, & propter hanc reuerentiam, quam illi exhibes, dum eum tacens audis, bonam suam gratiam, amicitiam & familiaritatem accipies. Hæc quies videtur esse somnus ille, quem DEVS in Canticis cap. 2. 7. iubet, animas seruare illis verbis: *aduersus vos filia Hierusalem ne suscitatis, neque euigilare faciatis dilectam, quoad vsque ipsa velit*. Et ipsa Sponsa respondet: *hæc vox dilecti mei*: nam huiusmodi bolus adeo dulcis, & cum tanta securitate, ab eius tantum manu potest mihi provenire.

tenire. Hæc est requies promissa præteritis laboribus in quærendo Deum. & eadem Sponsa c. 3. 4. ait: *Inueni quæ diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam*: nam cum anima complectitur eum, qui fecit res omnes, quæ exhilarant: cur debet esse tristis? Tristitias & pœnas nos ipsi proprijs manibus accipimus, dum res illas quærimus, quæ illis abundant; deserimus verò eas, quæ vitam in se ipsis & gaudium habent: ex quo fit, vt ipsa nostra desideria, nostri sint carnifices. Finis & scopus omnis cupiditatis, maximè improborum huius mundi; est quies, & tranquillitas: laborant enim in iuuentute, vt in senectute quiescant; & eorum vita, qui semper sunt in ærumnis, nec vllam habent requiem, habetur in foelix. Et ita S. Thomas opusculo 63. reprehendit eos, qui vitam suam expendunt tantum in quærendo; & nunquam in fruendo Deo: quorum exercitia, ait ipse, minoris esse perfectionis. Scopus ædificantis domum est, eam inhabitare; & plantantis vineam, eius fructu gaudere: *quis pascit gregem* (ait Apostolus) 1. Cor. 9. 7. *& de lacte gregis non manducat*? Et ipse Christus D. N. Lucae 19. 41. ad Ierusalē *si cognouisses, inquit, & tu quæ ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis!* quasi diceret: non aduertis bonum, quod habes, alioquin non ita esses in foelix: non enim aduertentem, se hoc bonum habere, ipsam desiderium illud habendi reddit inquietum; quia non agnoscit, se iam habere, quod quærit. cum autem attendit, sibi que persuadet, se habere, quod quærit, requiescit: eum in modum, quo quis aliquem quærens, cum quo iam colloquitur; si eum non agnoscat, etiam si

etiamsi cum illo fit, cruciatur: non enim plene
 sui voti, ac desiderij compos: ita euenit Maria
 Magdalene etiam cum loqueretur cum ipso Chri-
 sto resuscitato: non enim habebat requiem, donec
 ille se manifestauit; & illa eum agnouit. Quis
 semper preparat, quod comedat; & nihil tantum
 degustat? *est aliud manducare* (ait Eccles. c. 6. 1.) *quam*
vidi sub sole: vir cui dedit Deus diuitias, & substantiam,
& honorem, & nihil deest anime sue ex omnibus,
quae desiderat: nec tribuit ei potestatem Deum,
comedat ex eo. Interest autem inter hoc aduertentem,
 & non aduertentem, quod inter esurientem
 laborantem, vt quærat, quod comedat; & eum
 qui postquam quæsiuit, comedit, quod inuenit
 enim comedendo requiescit, præcipue si conuiu-
 fit copiosum & lætum. Postquam quis laborat
 in quærendo Deum, & inuenit: hoc superest, vt
 illo fruatur: *gustate*, inquit Dauid 33. 9. *& videte*
quoniam suauis est Dominus. Huius viæ præstantia
 & excellentia describitur Sap. 8. multis Spiritus
 sancti proprietatibus, nam cum sapientiæ spiritus
 venit in animam, adeo illa fit preciosa, vt nulli
 res ita in oculis mundi splendeat, cum qua possit
 comparari, non lapides, non aurum, argentum
 sanitas, aut pulchritudo: cum ea enim adueniunt
 omnia bona; & ita vnus est spiritus, vt simul sint
 multi: est enim Dominus suauis, benignus, locu-
 ples &c. quem vbi quis agnoscit, & sentit; vt
 ledicit omnibus; quibus eousque seruiuit; & incipit
 esse liber.

RATIONES, quæ hanc Orationis rationem
 rectam esse ostendunt: Hæ sunt. Prima: quod
 quamuis ordinariè non sit in ea mentis ratio

tio, est tamen petitio; & quamdiu D. N. dat animæ illam requiem, est in ea omne virtutis exercitium, & simul tamē est etiam petitio, *non in actu signato, sed in actu exercito* vt Theologi loquuntur. Quid enim non petit anima in præsentia quidem DEI tacens, sed cū fide, quod in eius conspectu comparens, omnia sui cordis desideria sint illi manifesta: Siquidem desideria eius apud Deum idem valent, atq; ipsæ voces apud homines. id enim dixit Dauid Psal. 9. 17. *Desiderium Pauperum exaudiuit Dominus*; & non solas voces. Hunc in modum, qui ad portas Dei cum fide accedit; credit, inde sibi omne bonum prouenturum: amat, humiliat se, & exercet: & quia viam Dei tenet, sua relicta, inuenit omne bonum.

SECUNDA RATIO: quia hoc modo, altiùs & excellentiùs de Deo sentitur, sicut eius magnitudo meritò exigit. TERTIA: quia diutius manetur in ipsa oratione: & intelligitur multorum Sanctorum Orationem, huiusmodi fuisse: nam ratiocinatio defatigat: illi autem continuam habent orationem. QUARTA: nam quod intendimus obtinere circa animæ reformationem per viam ratiocinationis: per hunc modum, & viam videtur Deus solidiùs id largiri: nam tales attentius student suo profectui, Maioribus suis subiecti, suisq; animi perturbationibus & aduersis euentibus superiores; & maioris virtutis & efficacitatis apud proximos.

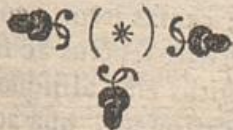
VERVM quidem est hanc viam non esse omnibus communem; sed quam beatus N. P. Ignatius constituit: est tamen omnibus illis communis, quibus eam Deus communicauerit; aut cui post

longam orationis, ac ratiocinationis exercitatio-
 nem Superiori, qui huius causæ iudex est, videbitur Dominus N. huic viæ & modo lectum strauisse. Id quod conforme & affine est ei, quod Patri nostro S. Ignatio euenit, qui licet in initio viam illam tenuerit, ac medium, quod nobis reliquit, & in Exercitijs nos docuit: postea tamen ad hanc alteram viam & rationem est exaltatus, ita enim in
 lib. 5. c. 1. eius vita refertur, *a postea erat patiens diuina*.
 Quod si in omnibus scientijs initia dantur, media, & fines: in hac etiam inueniuntur: & in ipsa nostra Societate idem esse videtur satis manifestum: cum in ea tantum sit Deo placendi desiderium. Quare viam hanc & orandi rationem non experti, non videntur tuta conscientia posse, quos Deus ad eam vocauit, ab eadem cum ipsorum animæ corporisque detrimento abducere: ita enim Osuna in suo Alphabeto ait, qui tales à via Domini abducunt, non carere culpa: & quidam alius ait: Deum vitam illorum Superiorum breuiaturum, qui id fecerint, nisi desistant. Aliud autem est per viam Examinationis & Probationis de hoc agere: decet enim Superiores, ratione sui Officij, id quærere. Ita scriptio de ijs, quæ in me geruntur, & hactenus facta sunt; ac de ratione orationis ac cessationis à mentis ratiocinationibus, ob Dei D. N. conspectum, & præsentiam. Cum ea verò submissione & humilitate, quam subditus Patri suo debet, peto: ut quæ dixi, apud solam vestram Paternitatem maneant.

HANC relationem fecit P. Balthassar ex Obedientia, ut supra diximus: in qua satis apparet insignis eius sanctitas, & virtus heroica. Præmittitur
 siquid

ſiquidem in ea valdè demiffè confeſſionem ſuarū
 culparum; & facultatum inopiam, ob quas magni
 fieret; miſeriam & paupertatem, in qua verſaba-
 tur: poſtea verò addit bonorum abundantiam, quæ
 Dominus Deus noſter illi communicaffet: vt ex
 hoc appareret, quam parum ex ſeipſo haberet, &
 liberalitas ipſius Domini, qui ſtupèdam aded mu-
 tationem in eius corde feciſſet: quæ tot, tamq̃; in-
 gentia dona, in ſe complectitur, vt ad ſingula ex-
 pedienda multò prolixiori narratione opus eſſet.
 Vltimò narrat, ad quàm excelfam orationē Deus
 illum euexerit: qui fuit ex altiffimis diuinæ con-
 templationis gradibus: qui rariffimè concedi ſo-
 let. Fecit autem hanc relationem, poſtquam per
 quindecim dies recepiffet ſe ad Exercitia facien-
 da, vltima autem nocte, qua erat illam miſſurus
 Romam, tradidit graui cuidam Patri emendandā,
 & corrigendam: qui eam ſibi deſcripſit, & poſt-
 quam per multos annos occultam ſeruaffet, tandē
 in publicum protulit, & ita venit in noſtras ma-
 nus. Sed quoniam multa continet magni momen-
 ti pro ijs, qui ex Inſtituto orationi ſtudent; & in
 quibus deceptio aliqua obrepere poſſet, contra
 eiufdem Patris mentem: ea in ſequentibus
 capitibus, non diſcedentes tamen ab
 ipſa hiſtoria, paulatim de-
 clarabimus.

(* *)
 (*)

K 2

CAPVT